

— Да не е клопка? — подметна едно от овчарчетата.

Главатарят пак се уплаши. „Пък кой знай!“ помисли си той. И като извика настрана русото овчарче, поръча му нещо, посочи му с пръст и се върна. Кир следеше всичко това под око. Той разбра, че не им вярват и че се страхуват от ненадейно нападение и грабеж. „Нека се уверят“, рече си Кир. Орфей само гледаше и слушаше, изплашен и забъркан. Все му се струваше, че тези момчетии ще им напакостват нещо, пък може и да ги пречукат. Нито ще види някой, нито ще научи. Тъй и ще си го чакат там в родната планина, тъй и ще поглежда към пътя за равнината русокосата Дика... А може и да ги вържат и да ги затворят. Може съгледвачите на владетеля да ги надушат и да ги спипат... Орфей изтръпна, мравки полазиха по тялото му. Само там не иска да се върне той, само оня омразен дворец не иска да вижда!... Противни му са всички онези лицемерни и дребнави придворни, ненавижда ги той повече и от самата смърт. Сега, след като се отскубна от лапите им, сега когато беше на свобода, той разбра в какъв гнил и мръсен свят е прекарал толкова време!... По-добре да го удавят, да го убият, жив да го изгорят, но да го не връщат там...

Като гледаха Орфея така объркан и изплашен, овчарите се окопитиха и разбраха, че ако са дошли като нападатели, те няма да изпратят такъв свит и слабоватичък момък. Пък и целият той им вдъхваше някакво необяснимо доверие. Не може човек с такива благи, кротки очи да мисли зло.

По едно време русото овчарче изтича откъм пътеката и размаха таягата си:

— Избяга! Скоро! — викаше то.